

„A plecat întristat”

Matei 19.22: Dar tânărul, când a auzit cuvântul acesta, a plecat întristat.

Era un tânăr bogat. Viața sa fusese fără incidente. El s-a străduit din tinerețe să respecte Legea, pentru că știa bine că de împlinirea poruncilor ei erau legate promisiuni divine. El era și un om amabil, cu însușiri atrăgătoare. Prin urmare, nu-i de mirare că oamenii din cetatea sa îl aleseseră deja din anii tineri să fie ceva deosebit. El era unul dintre „mai-marii” lor, ceea ce înseamnă, probabil, că el conducea vreo instituție, vreo sinagogă, vreo școală sau ceva asemănător.

Dar tânărul dorea mai mult. Lui nu-i ajungea că Dumnezeu îl binecuvântase cu bogăție și prestigiu și la fel de puțin îl mulțumea situația că el, ca un fiu bun, care își onorase mereu părinții și credea că are dreptul la o viață lungă în țara strămoșilor săi. El era suficient de rațional ca să înțeleagă că dacă viața aceasta se termină cândva, este important să aibă speranța vieții eterne. Cât de frumos scrisese Daniel, omul preaiubit al lui Dumnezeu, despre această viață eternă, Daniel, acest om ales, fără cusur, instruit în toată înțelepciunea, cu multă cunoștință și înzestrat cu pricepere! Lui i-au fost deschiși ochii de către Dumnezeu, ca să vadă viitorul. De la el provine cuvântul: „Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața eternă și alții pentru rușine, pentru dispreț etern. Și înțelepții vor străluci ca strălucirea întinderii cerești, și cei care întorc pe cei mulți spre dreptate, ca stelele, pentru totdeauna și pentru eternitate.” [Daniel 12.2,3] Un cuvânt profetic solemn! Merită osteneala să medităm asupra lui și să ne punem întrebarea: Voi face parte dintre cei care se vor trezi pentru viața eternă și care vor străluci ca strălucirea întinderii cerești? Nu era ușor de răspuns la întrebare. Cine putea să-i dea o informație demnă de încredere?

Dar aici era acest minunat Predicator, care umbla prin munți și văi, sărac, firește, nu binecuvântat cu bunuri, ca el, dar un Învățător cum nu era altul, măreț în demnitatea Sa, puternic în faptele Sale, neegalat în bunătatea Sa prietenoasă, un Binefăcător al oamenilor, desigur, de mulți neînțeles și urât - pentru că uneori spunea cuvinte care câte unuia nu-i plăceau - dar pentru cel care se apropia de El fără prejudecăți, demn de cea mai mare admirație, un Cărturar, nu de meserie, dar unul care cunoștea Legea cu desăvârșire, și înainte de toate unul pe care nici vrăjmașul Său cel mai înverșunat nu-L putea dovedi nici de cel mai mic păcat. Existau astfel de oameni, care de dragul acestui Om lăsaseră totul și Îl urmaseră. Da, El putea să fie chiar un profet, ca unul dintre profeți, pentru că Dumnezeu sigur era cu El. Acesta era Omul potrivit pentru el. Lui voia să i se adreseze de îndată ce, în călătoriile Sale prin țara iudeilor, ar fi venit în apropiere de localitatea sa. El îi va da răspunsul corect, mai bine decât ar fi în stare cărturarii și fariseii să-l dea. Precis că Isus, care era așa de sfânt și de drept, și în afară de aceasta așa de blând și de binevoitor, care Își consuma viața în slujba altora, mai putea să-i impună una sau alta. Dar el le va face, căci pentru a moșteni viața eternă merita să faci mai mult decât cerea Legea.

Și Isus a venit. Arăta obosit. Faptul că era neîncetat activ - chiar și mamele veneau cu dorințele și cu copilașii lor la El; nici zi, nici noapte nu găsea odihnă - își lăsa urmele pe trăsăturile binevoitoare, prietenoase. Mișcat de înfățișarea Sa, tânărul s-a grăbit la El, a căzut în genunchi în fața Sa și i-a prezentat dorința lui.

„Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viață eternă?” [Matei 19.16].

Bunule Învățător! Un clătinat din cap insesizabil din partea Învățătorului. „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât *Unul singur*, Dumnezeu. Dacă vrei să intri în viață, atunci ține poruncile” [Marcu 10.18].

„Poruncile? Care?”

„Acestea: nu ucide; nu comite adulter; nu fura; nu mărturisi fals; onorează pe tatăl tău și pe mama ta și: să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” [Matei 19.18b,19].

Acesta era un răspuns la care nu se așteptase. Cât de puțin Îl cunoștea totuși pe marele Învățător despre care se spunea că El poate să citească în inimile oamenilor! Să ucidă, să comită adulter, să mărturisească fals! Nu se punea problema de astfel de păcate la el. Și celelalte două porunci? Nu fusese mereu bucuria lui să-și onoreze părinții? Nu făcuse el mult bine prietenilor și vecinilor? Într-adevăr, el avea motiv să răspundă: „Toate acestea le-am ținut din tinerețea mea” [Marcu 10.20].

Și Isus părea că-l înțelege. Privirea lui prietenoasă se odihnea cu dragoste profundă asupra sa. Inima lui striga de bucurie. Oare acum chiar se va spune: „Ție nu poate să-ți lipsească! Viața eternă va fi partea ta! Ai meritat-o!”? Apoi a răspuns Isus. Încet și prietenos, ca mai înainte, a ieșit de pe buzele sale, care au mărturisit întotdeauna adevărul:

„*Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ce ai și dă săracilor, și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mă!*” [Marcu 10.21].

Sunt cuvinte binevoitoare. Dar ce înseamnă ele? Ce cere marele Învățător de la el? Aceasta îi apasă inima, paralizând-o. Să sacrifice totul, să dea la săraci și apoi, sărac ca Însuși Isus, să-L urmeze? Viața eternă trebuie să fie cumpărată cu un asemenea sacrificiu? Nu, prețul este prea mare. El nu se poate despărți de bogăția sa. Pentru urmarea lui Isus nu îi ajungea venerarea Învățătorului. Niciun cuvânt n-a mai ieșit de pe buzele sale. Mut, cu durere adâncă în inimă, el a plecat de acolo.

Sărman tânăr! Pur omenește putem să te înțelegem bine. Cum ai putea să urmezi din propria ta putere o asemenea pretenție! „Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care au bogății!” [Marcu 10.23]. Și cu toate acestea, Dumnezeu poate să facă posibile chiar și lucrurile aparent imposibile. El poate să deschidă ochii chiar și unuia care „are bogății”, ca el să vadă în Isus mai mult decât un „bun Învățător”, îl poate face pe un asemenea om să-și dea seama că el nu este nimic în fața lui Dumnezeu, nimic în orice privință, nimic cu toate calitățile sale frumoase, nimic cu tot ce ar putea el să reprezinte în lumea aceasta. O, dacă n-ai fi plecat, tu, sărman om bogat! Dacă L-ai fi rugat pe Isus numai să-ți lumineze interiorul cu lumina adevărului divin! Atunci L-ai fi recunoscut în El pe Cel care este „mai frumos decât fiii oamenilor” [Psalmul 45.2], pe Mesia al tău, pe Mântuitorul tău, care a venit pe pământ, „o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel” [Luca 2.32]. Atunci El ți-ar fi luat încrederea în tine, ți-ar fi distrus castelul din cărți de joc al faptelor tale bune și te-ar fi făcut să vii la El ca un trudit și împovărat și să găsești odihnă la El pentru sufletul tău.

Scriptura nu relatează nimic despre faptul că tânărul bogat s-ar fi întors vreodată din nou la Domnul. Stă în fața noastră, avertizând și îndrumând în același timp, imaginea sa - un om cu multe însușiri bune, cu o viață bună, cu o intenție serioasă, cum trebuie într-adevăr să acceptăm, și cu toate acestea un om care este departe de Dumnezeu, legat de lucrurile acestei lumi, și incapabil să se desprindă de legăturile ei.

Domnul Isus „l-a iubit” pe tânăr [Marcu 10.21)]. Cât de mult I-ar fi plăcut să-l fi ajutat! Numai în acest scop a băgat bisturiul ascuțit în locul bolnav. Dar la conștiință n-a ajuns și astfel n-a putut să fie altfel, decât că tânărul a plecat întristat de acolo.

„Ferice de cei săraci în duh, pentru că a lor este Împărăția cerurilor” [Matei 5.3], sună prima „fericire”. Calea în viața eternă duce prin adânc. Într-adevăr, nimeni nu se poate face singur „sărac” în acest sens; pentru aceasta nu ajunge puterea omenească; dar oricine se poate lăsa să

fie făcut sărac. Pentru aceasta a venit Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pe acest pământ, ca să-l lumineze pe om, ca să-l aducă în lumina lui Dumnezeu. În această lumină ne recunoaștem propria sărăcie și starea jalnică; și apoi, când din inima păcătosului convins de vinovăția lui se înalță strigătul: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”, atunci nu mai este departe calea spre fericirea profundă în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, mort și înviat.

Titlul original: „Er ging betrübt hinweg”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 293-298.